

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς «Νέας Ἐρεύνης» ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχε παρὰ τῷ νομικῷ κόσμῳ τῆς Κρήτης ἢ ἐκδοσίς αὐτοῦ καὶ ἀνταποκρινομένη εἰς ἐκφραθεῖσαν ὑπὸ πολλῶν ἐπιθυμίαν, παραχωρεῖ τὰς στήλας αὐτοῦ πρὸς συζητήσιν παντός νομικοῦ θέματος. Αἱ Ἐπιστημονικαὶ διατριβαὶ θὰ δημοσιεύωνται εἰς ἴδιον τεύχος προσαρτώμενον εἰς τὸ Νομικὸν Παράρτημα σὺν τῷ ὁποίῳ θὰ διανέμνται εἰς τοὺς σὺνδρομητάς.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Νομικοῦ Παραρτήματος ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἔδραις τῶν Εἰρηνοδικείων ἀποδεχθέντας τὴν παράκλησιν τῆς καὶ διανεύσαντας τὰ ἀποσταλέντα αὐτοῖς ἀντίτυπα εἰς τοὺς παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικοῦ δικηγороῦντας, παρακαλεῖ δὲ τοὺς λοιποὺς τοὺς λαβόντας τοιαῦτα ἀντίτυπα πρὸς διανομὴν καὶ μὴ ἀπαντήσαντας εἰδέτι, ὅπως εἰ μὲν ἀπεδέχθησαν τὴν παράκλησιν τῆς ἀνακοινώσασιν αὐτῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας των, ἄλλως ἐπιστρέψασιν αὐτῇ τὰ ἀποσταλέντα ἀντίτυπα ἐγκαίρως.

Ἄριθμ. 37 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Αἱ ὑπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων προβλεπόμεναι πειθαρχικαὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται κατὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 186 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, τὸ ὁποῖον ὡς

πειθαρχικὰς ποινὰς ἀναγράφει ἐν μὲν τῷ ἐδ. α΄ τὴν ἐπίπληξιν, ἧτις ἐστὶν ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν πειθαρχικὴν τιμωρίαν προσώπου ἀπομακρυνθέντος τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας, ἐν δὲ τῷ ἐδ. δ΄ τὴν προσωρινὴν κἀψιν μέχρις ἐξ μηνῶν, ἧς ἡ ἐφαρμογὴ προϋποτίθησιν ὑπάλληλον διατελοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πειθαρχικῆς αὐτοῦ τιμωρίας καὶ δυνάμενον κἀυθῆναι, καὶ ἐξ ὧν ἐν γένει τῶν περὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας διατάξεων τοῦ δικαστικοῦ Ὄργανισμοῦ (ἀρθρ. 176-185 καὶ 190-192) ἐν οἷς γίνεται λόγος περὶ τιμωρίας δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ τῆς πειθαρχικῆς τιμωρίας, ἐπιδιωκούσης τὴν βελτίωσιν τοῦ τιμωρουμένου δικαστικοῦ προσώπου, προδήλως συνάγεται, ὅτι ἀναγκαίᾳ προϋπόθεσις πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς ποινῆς ἐστὶν ἡ ιδιότης τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ὑπρέτου ἐντῷ προσώπῳ τοῦ ὑποπεσόντος εἰς πειθαρχικὸν παράπτωμα καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως αὐτοῦ (τοῦ παραπτώματος), καθ' ὅσον ἢ ἢ το ὅλως ματαίᾳ ἢ πειθαρχικῇ καταδίωξις καὶ τιμωρία προσώπου ἀποβαλόντος τὴν ιδιότητα τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου καὶ μὴ ἀνήκοντος πλέον εἰς τὴν δικαστικὴν ἱεραρχίαν, διὰ τὰ παραπτώματα τοῦ ὁποίου κἀυεῖ ἰσχύουσα ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία.

Ἄριθμ. 38 τοῦ 1907.

Εισηγητῆς Δ. Δημητριάδης πρόεδρος.

Προσημείωσις ἐγγραφείσα δυνάμει ἀγωγῆς κοινοποιηθείσης μήπω δὲ κατατεθείσης ἔγκυρος ἐστίν.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἰτίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος αὐτὸ οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη δι' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος δικαστηρίου ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ περὶ ἀκυρότητος τῆς προσημειώσεως τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς μὴ ἐγγραφείσης δυνάμει ἀγωγῆς εἰσαχθείσης διὰ τῆς κατὰ τῆς αὐτῆς εἰς τὸ Δικαστήριον, ἀλλὰ δυνάμει ταύτης κοινοποιηθείσης ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος διὰ τε τοὺς ἐν τῇ σχετικῇ αἰτιολογίᾳ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκτιθεμένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, καὶ πρὸς τούτοις διότι ἐκ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1880, τοῦ κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐν λόγῳ προσημειώσεως ἰσχύοντος, ὅστις ὡς νόμος ἀστικός καὶ εἰδικὸς εἶνε ἐπικρατέστερος τῆς δικονομικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 312 ἐδ. γ' τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ὀρίζει «ὅτι προσημείωσις δύναται νὰ γείνη ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου δυνάμει ἀπαιτήσεως ἐμπροσθέν, ἀποδεικνυομένης δι' ἐγγράφου καὶ ἢς ἐκινήθη ἀγωγή» σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρὸς ἐγγραφὴν προσημειώσεως ἀρκεῖ μόνη ἢ πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησις τῆς ἀγωγῆς, ἥτις προηγείται τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 100 καὶ ἐπὶ μ. Πολ. Δικονομίας, μόνον διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς πρὸς συζήτησιν αὐτῆς ἡμέρας ἀπαιτουμένης εἰσαγωγῆς τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς ἐν τῇ 3ῃ σκέψει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐκτιθεμένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται,

οὐδὲν ἤμαρτε τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἀπορρίψαν δι' αὐτῆς ὡς μὴ βάσιμον καὶ τὸν ἕτερον ἰσχυρισμὸν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ὅτι ἡ προσβαλλομένη προσημείωσις οὐδὲν ἔχει ἔννομον «κατ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα καὶ θεωρεῖται κατὰ νόμον μὴ ὑπάρχουσα, ὡς μετατραπεῖσα εἰς ὑποθήκην μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ὑπ' ἀριθμ. 562(1905) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἄριθμ. 49 τοῦ 1907.

Εισηγητῆς Θ. Θεοδορόπουλος Ἐφέτης.

Αἱ κατὰ τὴν προδικασίαν ἐνεργηθεῖσαι πράξεις ὑπὸ πληρεξουσίου, καί περ μὴ διωρισμένου κυροῦνται διὰ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου νομίμου παραστάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδοκιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἐντολοδότου.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις εἶνε ἀπορριπτέα ὡς ἀνομιμοποίητος ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ὑπογράφας αὐτὴν δικηγόρος Στυλ. Παπαδάκης δὲν ἦτο νόμιμος πληρεξούσιος τῆς ἐκκαλούσης κατὰ τὴν 14 Ἰουνίου ἐέτους, ὅτε τὴν ὑπέγραψε, οὔτε δικηγόρος αὐτῆς κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, ἀπορριπτέος ἐστίν ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 101 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ πληρεξουσιότης τεκμαίρεται ὑπάρχουσα δι' ὅλας τὰς πράξεις τῆς προδικασίας, ἢ δὲ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἢ τὴν ἐνώπιον ἄλλου δικαστοῦ νόμιμος παράστασις κυροῖ ὅλας τὰς προηγουμένης πράξεις εἴτε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου εἴτε ὑπ' ἄλλου ἐνεργηθείσας, ἐν ὅσῳ δὲν ἀποδοκιμάζονται ὑπὸ τοῦ ἐντολοδότου (Οἶκον. Ἐγγ. Πολ. Δικον. 57 σημ. 29).

***Αριθμ. 349 τοῦ 1906.**

Εισηγητῆς I. Βούλγαρης Ἐφέτης.

Ἡ βραγεία παραγραφή τοῦ ἀρθρ. 146 τοῦ ἐμπορ. Νόμου δὲν τρέχει ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλί-
κους.

Ἐπειδὴ τῆς ἐν ἀρθρῷ 146 τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ἐμπορικοῦ Νόμου διατάξεως μὴ ἐκφραζούσης ρητῶς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὀριζομένης ἐν τούτῳ βραχυπροθέσμου παραγραφῆς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀνηλίκους, ὀρθῶς τὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκλουμένης ἀποφάσεως του ἔκρινεν ἀπορριπτέαν τὴν σχετικὴν ἔνστασιν τοῦ ἀνακλόπτοντος καὶ νῦν ἐκαλοῦντος, εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι μηδεμίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀρθρου ποιουμένου διάκρισιν μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου πενταετῆς παραγραφή τρέχει καὶ κατὰ τῶν τελευταίων τούτων.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸ τὸ τῆ χήρα προσῆκον, περιερχόμενον αὐτῇ λόγῳ τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τοῦ αὐτοῦ γάμου τέκνων οὐχὶ κατὰ κυριότητα ἀλλὰ μόνον κατ' ἐπικαρπίαν, δὲν δύναται κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου τούτου νὰ χωρήσῃ διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω λόγον ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου βραχυπρόθεσμος παραγραφή, ὃ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ λόγος τῆς ἐφέσεως **ἀβάσιμος**

***Αριθμ. 407 τοῦ 1904**

Εισηγητῆς Β. Ταμπακόπουλος Ἐφέτης

Τὸ ἔθιμον καθ' ὃ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος κληρονομεῖ ἐξ ἀδιαθέτου τὴν ἀποβιώσαναν σύζυγον, ἰσχύει ἐφ' ὅσον ἀποδεικνύεται ἢ ὑπαρξῆς αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων συνδιζομένων καὶ πρὸς τὸ ἀπὸ 20 Ἰουλίου

1898 ἔγγραφον τὸ συνταχθέν ἐνώπιον τῶν ἐπαναστατικῶν ἀρχῶν, ἀπεδείχθη κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι μεταξὺ τοῦ ἐναγομένου Δ. Παπαγιαννάκη καὶ τῆς ἐναγούσης ἐνεργούσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου συζύγου τῆς Τσιταλάκη κατηρτίσθη σύμβασις, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ 1/4 τῆς περιουσίας τῆς ἀποβιώσασας συζύγου του καὶ παρεχωρήθησαν αὐτῷ τὰ ὑπὸ τοὺς ἀριθμ. 2, 3, 4, 5 καὶ 6 τῆς ἀγωγῆς περιγραφόμενα κτήματα ἀπέναντι τοῦ ρηθέντος 1/4, πρὸς τούτοις δὲ ἀπεδείχθη ὅτι ἰσχύει ἔθιμον πολυχρόνιον διὰ μικρᾶς καὶ ὀμοιομόρφου ἀσκήσεως κυρωθέν, κατὰ τὸ ὅποσον ὁ ἐπιζῶν σύζυγος κληρονομεῖ ἐξ ἀδιαθέτου κατὰ τὸ 1/4 τὴν ἄτεκνον καὶ ἀνευ ἀνιόντων ἀποβιοῦσαν σύζυγον.

***Αριθ. 63 τοῦ 1907.**

Εισηγητῆς Μάρκος Δημητρακάκης.

Πρὸς καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν ἀρκεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἔμπορος κατέστη ἀναξιόχρεος, δὲν αἰρεῖ δὲ τὸ ἀναξιόχρεων ἢ ἐνέργεια πληρωμῆς τινος.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐφεσεύοντος ὅτι ὠρίσθη χρόνος παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος ἢ 13 Ἀπριλίου 1905 ἀντὶ τῆς 3 Ἰουνίου 1905, εἶνε, ὡς ἀβάσιμον, ἀπορριπτέον, καθόσον διὰ τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖται, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσεύων, νὰ παύσῃ πάσας τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ, ἤτοι τὸ γεγονός ὅτι ἐνήργησε πληρωμὰς κατὰ τὴν 3 Ἰουνίου, ἡμέραν τῆς ὀραπετεύσεώς του, δὲν ἀποκλείει τὴν τῶν πληρωμῶν παύσιν, ἣτις ἀνεξάρτητος οὖσα καὶ αὐτῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἐμπόρου, ἐξωτερικεύεται διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι κατέστη ἀναξιόχρεος, καὶ ὀρθῶς τὸ πρωτοβάθμιον διὰ τῆς προσβαλλομένης ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του ἔκρινε τὰς καταθέ-

σεις τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 771 τοῦ 1906 ἀποφάσεως, ἤτοι ὅτι ὁ Μουσταφᾶς Τσισκοζαδὲς εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν πίστιν ὡς ἔμπορος ἀπὸ τῆς 13ης Ἀπριλίου 1905.

Ἄριθ. 64.

Εἰσηγητῆς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου.

Ἄκυρος ἡ προσημείωσις ἡ ἐγγραφεῖσα δυνάμει ἀγωγῆς ἐγερθείσης διὰ μέλλουσαν καὶ οὐχὶ ληξιπρόθεσμον ἀπαίτησιν καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τοιαύτης ἀπαίτησεως.

Ἐπειδὴ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἄρθρον 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπει τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς πρὸς ἐπιδιώξιν χρηματικῆς ἀπαίτησεως μὴ ἐξακρωμένης ἀπὸ ἀντιπαροχῆς διὰ μέλλουσαν πληρωμὴν, πλὴν ἡ διάταξις αὕτη οὐδὲν τροποποιεῖ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ πρὸς ἐγγραφὴν προσημείωσις ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαίτησις ληξιπρόσμος ἀποδεικνυομένη δι' ἐγγράφου, ἡ ἀπόφασις ὀριστικὴ ὑποκειμένη εἰς ἔφεισιν δι' ἧς ἐπεδικάσθη ἀπαίτησις, διότι ὁ νόμος περὶ ὑποθηκῶν ἐστὶν εἰδικὸς καὶ κατισχύει τῆς Δικονομίας, ἣτις οὐδαμῶς κανονίζει τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ἤτοι τὴν ἀπόκτησιν προσημείωσεως. Καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἀπαιτεῖται πάντως ἡ ἐπιδικαζομένη ἀπαίτησις νὰ ᾖ ληξιπρόθεσμος, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῆς πρώτης διατάξεως πρὸς τὴν δευτέραν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, ὅταν ὁ περὶ ὑποθηκῶν νόμος ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν, ἀγωγή διὰ μέλλουσαν πληρωμὴν δὲν ἐπετρέπετο. Ἡ ἔννοια δὲ τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι νὰ ἐξασφαλιστῆ ἀπαίτησις ληξιπρόθεσμος οὐχὶ δὲ μέλλουσα. Εἰ καὶ ἡδύνατό τι; εἰπεῖν ὅτι ὁ νόμος ἐν τῇ ἀνω ρηθείσῃ δευτέρᾳ περιπτώσει δὲν ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιδικα-

ζομένη ἀπαίτησις νὰ ᾖ ληξιπρόθεσμος καὶ ἐπομένως οὐκ ὀρθῶς διετάχθη ἡ ἐξάλειψις τῆς δευτέρας ἐν τῇ ἀγωγῇ προσημείωσεως, ἣτις ὀρθῶς ἐνεγράφη δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ.

Ἄριθ. 66 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβεσθητικῶς ἐπαχθέντος ὄρκου, δύναται νὰ ἀνακληθῆ ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐφ' ὅσον δὲν ὀρίζονται αἱ συνέπειαι τοῦ ὄρκου, καὶ νὰ διαταχθῶσιν ἄλλως τὰ τῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ οὐδὲν ἡμαρτε τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον, ἀνακαλέσαν διὰ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεών του, ὑπ' ἀριθ. 1008 τὴν προεκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1437 τοῦ 1902 καὶ ἐπιτρέψαν τῶ ἡδὴ ἐφεισβλήτω πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τυχαίας ἀπώλειας τῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων τῶν διαφόρων καταβολῶν τὸ ἐμμάρτυρον μέσον, ὑπερ ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 299 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδ' ἐδεσμεύετο πρὸς τοῦτο τὸ Δικαστήριον ὑπὸ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ὄρκου, ὅστις εἶχεν ἐπαχθῆ αὐτῶ ἐπιβεσθητικῶς, ἐὰν δὲν ἤθελε τῶ ἐπιτραπῆ ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὴν τυχαίαν ἀπώλειαν τῶν ἐγγράφων ἀποδείξεων καὶ τὰς καταβολάς, διότι παράγεται μὲν κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 345 καὶ 364 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐκ τῆς δόσεως ἐπαχτοῦ ἡ δικαστικοῦ ὄρκου νόμιμον τεκμήριον ὑπὲρ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ὁμύσαντος, κατὰ τοῦ ὁποίου τεκμηρίου ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀνταπόδειξις, ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 345 ἀναγκάσκει προϋπόθεσιν εἶναι τὴν ἐγκυρον ἐπαγωγὴν καὶ δόσιν τοῦ ὄρκου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 176 Πολ. Δικονο-

μίας δύναται τὸ Δικαστήριον ν' ἀνακαλῆ τὰς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις αὐτοῦ καὶ συνεπῶς καὶ τὰς ἐπιβαλλούσας ὄρκον, μὴ ὀρίζουσας ὅμως τὰς συνεπειάς αὐτοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ ὄθεν τὸ σχετικὸν παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν εἶναι βάσιμον.

Ἄριθ. 69

Εἰσηγητῆς Μ. Δημητρακιάκης Ἐφέτης.

Στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς διεκδίκησιν δικαιώματος συντάξεως τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς εἶνε ἡ προηγουμένη ὑποβολή αιτήσεως περὶ τούτου εἰς τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή τοῦ ἐφεσεῖοντος βάσιν ἔχει τὸ ὅτι δι' ἀπόφασεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παρεχωρήθη τῇ ἐφεσειούσῃ καὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς σύνταξις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ περὶ συντάξεως χωροφυλακῆς νόμου, ἀλλὰ συμφώνως μετ' ἐν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 394 Νόμου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου ἀνατίθεται ἡ ἐξέλεγχξις τῶν τίτλων τῶν συνταξιούχων, ἧτοι ἡ ἀπόφασις τοῦ Γενικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς τέως Διοικήσεως Κρήτης, καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ὑπῆρξε τοιαύτη δίδουσα συντάξεως δικαίωμα τῇ ἐφεσειούσῃ, ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου, τὸ ὅποιον δικαιοῦται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ν' ἀποδεχθῆ ἢ μὴ τὴν χορηγοῦσαν σύνταξιν ἀπόφασιν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε μὲν νὰ ἀποστερήσῃ τὸν ἔχοντα δικαίωμα συντάξεως νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὰ ἀρμόδια δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἰδιωτικῶν διαφορῶν, ἀλλ' ἠθέλησεν ὅπως πρὸ τούτου προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου, ἵνα

τοῦτο ἐκτελοῦν ἔργα οἰονεὶ ἐκκαθαριστοῦ, ὑποβάλλῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ τοὺς τίτλους τοῦ ἐπιζητούντος τὸ δικαίωμα του, καὶ μόνον μετὰ τοιαύτην ἀπόφασιν προσβάλλουσαν τὸ δικαίωμα αὐτῆς (τῆς ἐφεσειούσης) δικαιοῦται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια· ἐπομένως στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς ἀγωγῆς εἶνε, τὸ ὅτι προηγήθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Κοινοφελούς Ταμείου μὴ ἀναγνωρίζουσα ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα τῆς ἐναγοῦσης, ἀλλὰ τοιοῦτον στοιχεῖον δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, οὔτε καὶ ἰσχυρίζεται ἡ ἐφεσειούσα ὅτι ὑπεβλήθη πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς κατὰ τὴν πρῶτην τοῦλάχιστον ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν.

Ἄριθ. 72 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Τρίτοι μὴ παραστάντες κατὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην, ἔχοντες ὅμως νόμιμον συμφέρον, τότε μόνον δύνανται νὰ παρασταθῶσι κατ' ἐφεσιν ὅταν εἰς τῶν κυρίων διαδίκων ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 578 τῆς Πολ. Δικονομίας δικαίωμα ἐφεσεως ἔχουσι ἐκτὸς τῶν διαδίκων καὶ τρίτοι, οἵτινες δὲν εἶναι μὲν διάδικοι κατὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην, εἶχον ὅμως νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν ἐκβασιν αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 579 τῆς Πολ. Δικονομίας οἱ τρίτοι, οἵτινες παρέστησαν ὡς ἐκκαλοῦντες κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 578, ὠρισμένα, δύνανται ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ νὰ προστεθῶσι μόνον, ἐπομένως τότε μόνον νὰ παρασταθῶσι, ὅταν εἰς τῶν κυρίων διαδίκων ἐξεκάλεσεν» ἐν προκειμένῳ δὲ ὁ νῦν ἐκκαλῶν Ἰωάννης Φλεμετάκης δὲν ἦτο διάδικος εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, καὶ συνεπῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1686 (1903)

ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην, διαδίκων ἐκκαλεῖ αὐτήν· κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς ἀπαράδεκτος, ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφρασις.

Ἄριθ. 73 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ἀνακοπὴ ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ μὴ ὑποστηρικθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἀνακοπτόντος ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ οὐδὲν ἤμαρτε τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον, ἀπορρίψαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἀπαράδεκτον τὴν, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3661 ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1906 κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1906 ἀνακοπὴν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ἀφοῦ οὗτος δὲν ἀρνεῖται ὅτι εἶχε κλητευθῆ πρὸς συζήτησιν αὐτῆς κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1906 ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὅπερ ἄλλως τε προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐπιδοτηρίου, διότι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 491 Πολ. Δικονομίας, τοῦ καθ' ὃν χρόνον ἐδικάσθη ἢ προκειμένη ἀνακοπὴ ἰσχύοντος «ἐὰν ἐνεφανίσθη ὁ ἐναγόμενος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐνάγων, ἢ ὁ πληρεξούσιός του, τὸ δικαστήριον δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος, ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ὡς ἀπαράδεκτον», ἐνάγων δ' ἐν τῇ δίκῃ ἐπ' ἀνακοπῇ κατὰ πλειστηριασμοῦ, ἢ κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, προσβαλλομένων ὡς ἀκύρων, ἐστὶν ὁ ἀνακόπτων, οὐδεμίαν δ' ἔχει νομικὴν σημασίαν ὁ ἀορίστως ἄλλως τε προσβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἢ ἐκ τῆς νήσου ἀπουσίας του κατὰ τὸν χρόνον τῆς συζητήσεως δὲν ἐγένετο ἐξ ὑπαιτιότητός του, ἀλλ' ἐξ ἀνωτέρας βίας, καθ' ὅσον ἠδύνατο οὗτος νὰ παρασταθῇ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς του διὰ πληρεξουσίου.

Ἄριθ. 76 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Μάρκος Δημητρακάκης.

Ἄκυρος ἢ εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου ὡς τρίτου κατόχου κατάσχεσις τῶν ὀφειλομένων εἰς τοὺς καταστραφέντας ἀποζημιώσεων.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσείοντος ὅτι κακῶς ἐγένετο κατ' αὐτοῦ ὡς τρίτου κατόχου ἢ κατάσχεσις καὶ ἠγέρθη ἢ περὶ κύρους αὐτῆς ἀγωγή, λόγῳ ὅτι δὲν εἶναι κάτοχος καὶ συνεπῶς δὲν ἐνομιμοποιεῖτο ἢ ἀγωγή κατ' αὐτοῦ, εἶνε ὡς νόμῳ βάσιμος δεκτός, καθόσον ἐπὶ τοῦ εἰσπρακτέου φόρου τοῦ 3 ο)ο τὸ Δημόσιον δὲν ἔχει ἢ ἀπλήν ἐποπτεῖαν, τούτου διατειθεμένου δι' ὀρισμένον σκοπὸν, ἤτοι πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1896 καὶ 1897 ζημιωθέντων τὴν δὲ κακοχὴν τῶν χρημάτων ἔχει ἢ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν ἀποζημιώσεων, εἰς ἣν συμμετέχουν καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτὸς ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σύμβουλος, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ θεωρῆται τὸ Δημόσιον κάτοχος, διότι ὡς ἐρρήθη ὑφίσταται εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ ἐνεργοῦσα αὐτὴ κατὰ τρόπον ὑπ' αὐτῆς κρινόμενον καταλληλότερον τὰς πληρωμὰς χωρὶς τὸ Δημόσιον νὰ ἐρωτᾶται περὶ τούτου.

Ἄριθ. 78 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου.

Ἡ μὴ ἐπιδιώξις τῆς ἐκκαθαρίσεως ὀφειλῆς κατὰ Δήμου γεννηθείσης πρὸ τοῦ 1877 κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. 416 Νόμον, στερεῖ μόνον τὸν δικαιούχον τοῦ δικαιώματος νὰ ἐξοφληθῇ ἢ ἀπαίτησι, τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τούτου, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ δικαιώματος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπαίτησιν του διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας.—

Ἡ ὑπὸ τοῦ τρίτου παράλειψις τῆς ἐμπροσθεσγου δηλώσεως περὶ τῶν εἰς χεῖρας του κατασχεθέντων, δὲν καθιστᾷ ὑποχρεωτικὴν τὴν κατάδικην αὐτοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ εἰς χεῖρας του κατασχεθέντος ποσού.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐκληφθῇ ὡς ἀληθὲς ὅτι ἢ ἐπίδικος ὀφειλὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος

Δήμου ἐγεννήθη πρὸ τοῦ 1897 ἢ μὴ ἐπιδιώξει αὐτῆς πρὸς ἐκκαθάρισιν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ 416 νόμου δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόσβεσιν αὐτῆς, ὡς ἐνίσταται ὁ ἐκκαλῶν δῆμος, ἀλλ' ἀπλῶς στερεῖ τὸν δικαιούχον ταύτης τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ ἐξοφληθῇ ἢ ἀπαίτησίς του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, μὴ ἐμποδιζομένου νὰ ἐπιδιώξῃ δικαστικῶς τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῆς, ὥστε ἀπορριπτέα ἢ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 353 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ δῆλωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου ὡς τρίτου κατὰ τῆς κατασχέσεως τοῦ ἐφρεσιβλήτου ὡς δανειστοῦ πρῶην Δημάρχου τοῦ ἐκκαλοῦντος Δήμου Χουσεῖν Σουδαθετζαδὲ «ἢ μὴ δῆλωσις κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸν χρόνον τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 352 ὑπὸ τοῦ τρίτου δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν καταδίκην τούτου ὑπὸ τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους τοῦ κατασχθέντος» ἢ ἔνστασις τοῦ ἐφρεσιβλήτου κατασχθέντος δανειστοῦ, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν τρίτος μὴ ὑποβλῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 352 δῆλωσιν δὲν δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ πλέον τὴν ὀφειλὴν του, μὴ βάσιμός ἐστίν, διότι τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 353 ἐπαφίρῃσιν εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ Δικαστηρίου νὰ καταδικάσῃ ἢ μὴ τὸν τρίτον ἔνεκα τῆς μνησθείσης παρακλείψεώς του, δὲν καθιεροῦ ὅμως ἀπαράδεκτον τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς ὀφειλῆς τοῦ Δήμου,

Ἄριθ. 86 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ἐγκυρος ἢ δόσις τοῦ ὅρκου πρὸ τῆς τῆς ταχθείσας ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἐφ' ὅσον ἐτηρήθησαν αἱ περὶ κλητεύσεως τῶν ἀντιδίκων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ αἱ ἀντιρρήσεις τῶν ἀντιδίκων τοῦ ὁμόσκατος, περὶ ἀκυρότητος τοῦ δο-

θέντος ὑπ' αὐτοῦ ὅρκου, ὡς προῶρως δοθέντος κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 13 Νοεμβρίου 1906, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ δικάσιμος αὐτῆ δὲν ἦτο ἢ μετὰ τὴν πάροδον δεκα ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδοχῆς τῆς δηλώσεως τοῦ ὁμόσκατος ὀρισθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67 τοῦ 1906 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀπορριπτέαι εἰσίν, ὡς μὴ βάσιμοι, διότι δικαιούνται μὲν κατὰ τὰς περὶ προθεσμῶν κλητεύσεως τῶν διαδίκων, καὶ ὁρκοδοσίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 257, 258, 339 καὶ 359 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ἀντιδίκου τοῦ ἀποδεικνύοντος ἢ ὁμόσκατος, νὰ παρίστανται πάντοτε εἰς τὴν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς ἀκροατηρίου ἐνεργουμένην διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ἢ τὴν ὁρκοδοσίαν, καὶ διὰ τούτου πρέπει νὰ προσκαλοῦνται ἐπὶ τούτῳ ἀλλ' ἢ πρὸς δόσιν ὅρκου, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ 357 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τασσομένη προθεσμία ὁρᾷ κυρίως καὶ μόνον τὸν ὁμόσκατον, ὅστις μετὰ τὴν πάροδον αὐτῆς στερεῖται τοῦ τοιούτου δικαιώματος, καθιστάμενος ἔκπτωτος αὐτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 339, 340, 343 καὶ 363 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ οὐχὶ ἀμποτέρους τοὺς διαδίκους, ἐνεῦθεν δὲ πρόδηλον καθίσταται ὅτι ὁ διάδικος εἰς ὃν ἐπεβλήθη, οἰοσθῆποτε ὅρκος, δὲν δύναται μὲν νὰ ὁμώσῃ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς δόσιν αὐτοῦ ταχθείσης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, δικαιουταῖ ὅμως νὰ συντάμῃ αὐτήν, ἐὰν ἐτηρήθησαν αἱ περὶ κλητεύσεως διατάξεις τῶν προμνησθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ὅταν διὰ τῆς τοιαύτης συντομέσεως δὲν παραβλάπτονται τὰ δικαιώματα τοῦ νομίμως καὶ ἐγκλίως κλητευθέντος, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν ἀντιδίκου τοῦ ὁμόσκατος, ἢ ἐκδοχῇ δ' αὐτῆ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεμίαν ὑπάρχει διάταξις ἐν τῷ νόμῳ ἀπαγορεύουσα ρητῶς τὴν τοιαύτην συντόμευσιν τῆς πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμίας (ἴδε καὶ ἀπόφασιν Ἐφετείου Ἀθηνῶν 717 τοῦ 1896.)

Ἄριθ. 87 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης.

Ἐφ' ὅσον ἡ σύζυγος δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ πῶθεν ἔσχε περιουσίαν τινα τεκμαίρεται, ἔχουσα ἐκ δωρεᾶς τοῦ συζύγου καὶ συνεπῶς ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τοῦ παρανόμως δωρηθέντος. Ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀπαίτησις παραγραφεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικαίου τοῦ διέποντος τὰς μεταξὺ συζύγου δωρεᾶς.

Ἐπειδὴ κατὰ γενικὸν κανόνα, ὁσάκις ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ δεῖξῃ πῶθεν ἔσχε, τεκμαίρεται ἔχουσα ἐκ δωρεᾶς τοῦ ἀνδρός κατὰ τὸ Μουικιάνειον τεκμήριον, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν, διότι τὰς μεταξὺ τῶν συζύγων δωρεᾶς διῆπεν καὶ διέπει τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, λόγῳ τοῦ τεκμηρίου δὲ δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἡ γυνὴ προσάγει πράξιν ἔννομον μετὰ τοῦ συζύγου ἐμφαίνουσιν τὴν κτῆσιν κυριότητος, διότι τεκμαίρεται πορισθεῖσα ἐκ τοῦ συζύγου διὰ παρανόμου δωρεᾶς μέχρις οὗ ἀποδείξει πῶθεν ἔσγεν, ὅτι τοῦτέστιν εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν, ἐξ ἧς ἤντησεν ἔν τῇ προκειμένῃ περιστάσει ἡ ἐναγομένη τρίτῃ σύζυγος τοῦ ὀφειλέτου, Αἰκατερίνη Κουρνιδοπούλα κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7799 πωλητηρίου ἐγγράφου ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ποσὸν τῶν γρ. 7,500 δυνάμει τοῦ ὁποίου ἠγόρασε παρὰ τοῦ Νικολάου Περαιτσάκη τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα καὶ περιγραφόμενα κτήματα περιῆλθεν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς πωλήσεως κτημάτων τῆς κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἀποθήκαις τῆς Κυδωνίας. ἀλλ' ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν δυνάμει καὶ συνεπέα τῆς ὑπ' ἀριθ. 812 τοῦ 1904 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβάθμου Δικαστηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀπεδείχθη πληρέστατα ὅτι τὰ ἐν Ἀποθήκαις τῆς Κυδωνίας κτήματα τὰ πωληθέντα ὑπ' αὐτῆς δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4536 πωλητηρίου ἐγγράφου δὲν ἀνήκον εἰς αὐτήν, ἀλλ' εἰς τὸν σύζυγόν τῆς ὅστις εἰκονικῶς εἶχε μεταδιδάσει πρὸς αὐ-

τὴν ταῦτα δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 2281 τοῦ 1881 συμβολαίου τοῦ Στυλιανοῦ Σταυρούδη καὶ 2119 τοῦ 1882 συμβολαίου τοῦ Ἰωάννου Κουφάκη συμβολαιογράφων Χανίων, ἐπομένως ἐκ τῶν ἀποδείξεων τούτων προέκυψεν ἡ ἑτέρα ἀπόδειξις ὅτι τὸ ποσὸν τῶν γροσίων 7,500 ἐπορίσθη ἡ ἐναγομένη τρίτῃ οὐχὶ ἐξ ἰδίας αὐτῆς περιουσίας, ἀλλ' ἐκ παρανόμου πρὸς αὐτὴν δωρεᾶς τοῦ συζύγου τῆς γενομένης κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7799 πωλητηρίου καθὼς παρίστατο καὶ συνῆγει καὶ ὁ σύζυγος εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν τῆς συζύγου.

Ἐπειδὴ ἡ κυριότης τοῦ ἐκ δωρηθέντων χρημάτων κτηθέντος μένει μὲν εἰς τὴν γυναικᾶ, ἀλλ' ὑπόκειται αὐτῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δωρηθέντος ποσοῦ (Α. Π. 302 τοῦ 1865.)

Ἐπειδὴ ὀρθῶς κατὰ τὴν ἐπικρατεστέρην γνώμην τοῦ Δικαστηρίου τὸ πρωτοβάθμιον Δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τῆς τρίτης ἐναγομένης καὶ νῦν ἐκκαλούσης, ὅτι ἡ ἐπίδικος κατασχομένη ἀπαίτησις καὶ βάσιμος ὑποτιθεμένη παρὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δωρηθέντος ποσοῦ ὡς εἰκονικῆς προσβαλλομένου γραμματίου μέχρι τῆς ἀγωγῆς συμπληροῦται δεκαπενταετία ἀπαιτουμένη κατὰ τὸν τῶος ἰσχύοντα Ὁθωμ. Ἄστ. Κώδικα ὑπὸ τὸ Κράτος τοῦ ὁποίου συνεπληρώθη πρὸς παραγραφὴν τῶν ἀξιώσεων, διότι ἡ παραγραφὴ ἐν προκειμένῳ κριθήσεται κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ὅπερ διέπει τὰς μεταξὺ τῶν συζύγων δωρεᾶς. Εἰ καὶ ἡδυνάτό τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν δωρηθέντων ἀπαίτησις τοῦ δωρητοῦ συζύγου μετατρέπεται αὐτοδικίως εἰς χρηματικὴν ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ δικαιοῦχου, ἡ δὲ ἀντίστοιχος ἐντεῦθεν ὑποχρέωσις τοῦ δωροδόχου τυγχάνει καθαρῶς ἐνοχικῆς φύσεως καὶ ὡς τοιαύτη διέπεται ὑπὸ τοῦ Ὁθωμ. Ἄστ. Κώδικος τοῦ ἰσχύοντος καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ δωρεὰ,